

Forpagtning paa en Aarrække af mindst 8 Aar. Denne Bestemmelse vil blive staaende ogsaa ud over 1927. Men det er altsaa en Lov, som begrænser netop de Personers Ret, der nu sidder som Lejere af Husene, til at forlange Lejemaalet forlænget indtil 1927, hvilket netop er 8 Aar efter 1919, da Lover traadte i Kraft.

Det ærede Medlem Hr. Andreasen stillede den Forespørgsel til mig, hvorledes jeg vilde stille mig med Hensyn til en Revision af Jagtloven. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg besvare Spørgsmaalet derhen, at hele dette Forhold, som jeg erkender trænger til en Undersøgelse og Overvejelse, er taget op til saadan Undersøgelse og Overvejelse, og jeg haaber, naar Rigsdagen atter samles, at kunne fremsætte et Forslag til Lov om Ændring i Jagtloven, der dels løser det vanskelige Spørgsmaal, der er opstaaet derved, at der i de sønderjydske Landsdele og her i Kongeriget i Øjeblikket er to forskellige Jagtlove, dels tager vore Fredningsbestemmelser op til Ændring og dels gør Forsøg paa at finde en retfærdig og billig Ordning med Hensyn til de Vilkaar, hvorunder i hvert Fald et stort Antal af Lejehusmændene arbejder i saa Henseende.

Naar endelig det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen fremdrog Ønskeligheden af, at ogsaa jordløse Huse blev medtaget i Loven, skal jeg villig indrømme, at der vistnok foreligger enkelte Tilfælde — jeg skal ikke kunne bedømme det af det ærede Medlem refererede Tilfælde, det vil ikke være muligt efter de faa Meddelelser, der er givne —, som kan siges at være i høj Grad uheldige. Men det maa ogsaa siges at være ejendommeligt, at en Lejer af et Hus udfører en virkelig Grundforbedring af Huset uden at have nogen Sikkerhed for, at han opnaar Fordelen af det, som i saa Henseende udføres. Dette, at der findes Lejere af Huse, er jo ikke noget ukendt; hele den store Del af Befolkningen, der betegnes som Bybefolkning, lever som Huslejere og er altsaa Lejere af Huse. Jeg tror ikke, vi kan sige, at paa Landet maa noget saadant ikke finde Sted, og jeg tror i al Almindelighed heller ikke, at det vil være rigtigt at indføre denne Lovs Bestemmelser — saaledes forstod jeg heller ikke det ærede Medlem — for alle jordløse Huse paa Landet. Men det er muligt, at der der er et Forhold, som trænger til Overvejelse, og jeg skal for mit Vedkommende, forsaavidt Forholdet falder ind under Landbrugsministeriet — hvad jeg dog ikke er ganske sikker paa, det gør, da vi saa er inde paa et Omraade, som ikke har det Formaal for Øje at be-

skytte Landbruget —, have min Opmærksomhed henvendt derpaa.

Andreasen: Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om, naar denne nye Ordning med den overordnede Kommissions Virksomhed ogsaa i det Forhold, vi her diskuterer, træder i Kraft, de Kendelser, som Landbrugsministeriet allerede har afsagt, af Ministeriet vil blive indanket for den overordnede Kommission, eller de paa-gældende skal rejse Sagen paa ny. Hvis Ministeren kan besvare mig det Spørgsmaal, kan vi maaske undgaa den Debat om Gisselfeld, som jeg pegede paa før.

J. P. Jensen: Jeg vil sige den højtærede Minister Tak for det Svar, han gav, det var jo til Dels et Løfte om, at de Forhold, jeg har nævnt, vil blive taget op til nærmere Undersøgelse. Jeg har Lejekontrakterne hos mig, og der er mange Hjem af den Art, som jeg her har omtalt. Den højtærede Minister undrede sig en Del over, at en Mand vilde foretage Grundforbedringer, naar han var Lejer. Det er vistnok meget almindeligt, at Lejere foretager Grundforbedringer, de forbedrer Jorden gennem bedre Kultur, ved Gødning, ved Afvanding, ved Fjernelse af Sten fra Markerne. Det har alle Lejehusmænd gjort, uagtet de ikke har været beskyttede af Loven. Det er rimeligt, at den Mand, som har et mindre Areal, ogsaa spekulerer i at gennemføre en Grundforbedring; det er ikke noget specielt, men er vistnok et karakteristisk Tilfælde.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det ærede Medlem Hr. Andreasen spurgte mig, om den af Ministeriet afsagte Kendelse nu kunde indankes for den overordnede Fæstekommission. Maa jeg herom for det første sige, at den af Ministeriet afsagte Kendelse er blevet ganske misforstaaet, forsaavidt den er blevet forstaaet som en almindelig Afgørelse af alle de herhenhørende Spørgsmaal. Det hedder udtrykkelig i Kendelsen, at den gælder kun de Tilfælde, hvor en Kontrakt af den Ordlyd, som har været forelagt Ministeriet, har været afsluttet, men ikke i andre. Dermed har Kommissionen været gjort bekendt, og jeg vægrer mig derfor ved at tro, at Kendelsen skulde have faaet en Rækkevidde, som ikke var tilsigtet. Men naar man spørger, om denne Kendelse vil blive indanket for den overordnede Fæstekommission, vil jeg sige, at den kan ikke blive indanket, fordi der nu er vedtaget en helt ny Affattelse af Paragraffen; det, som nu er afgørende, er denne Bestem-